

Arrest

nr. 49 637 van 15 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 8 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde over het Servische staatsburgerschap te beschikken en van etnisch Albanese origine te zijn.

Veertien jaar geleden bent u wettelijk gehuwd met L.(...) I.(...), eveneens van etnisch Albanese origine. U woonde met uw echtgenoot en uw schoonvader in Preshevë.

Sedert 3 jaar heeft u echtelijke problemen. Uw man bedroog u, verdween soms enkele dagen om vervolgens weer naar huis te komen, was vaak dronken, en sloeg u geregeld. Hij verweet u ook dat u hem zou bedriegen, dat jullie kinderen niet van hem zouden zijn en gebood u eveneens binnen te blijven en niet naar buiten te gaan. Uw echtgenoot deelde, als hij nerveus was, ook wel eens een klap uit aan jullie kinderen en interesseerde zich voor het overige niet in hen. Uw schoonvader, die bij u en uw echtgenoot inwoonde, heeft zijn zoon wel eens aangesproken over zijn gedrag ten aanzien van u, waarbij uw echtgenoot echter aan zijn vader zei zich niet met zijn leven te bemoeien.

U leed zowel fysisch als mentaal onder deze situatie en besloot om met uw kinderen uw geboorteland te verlaten. U heeft zich geïnformeerd bij andere personen over hoe u uw reis naar België kon

organiseren. U kwam terecht bij een Servische man, die u tegen betaling naar België wilde brengen in een bestelwagen. Bij aankomst in Brussel heeft u hem 5500 euro betaald.

U verliet in november 2009 samen met uw vier minderjarige kinderen uw geboorteland en vroeg, volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, op 11 november 2009 asiel aan.

Uw ouders bevinden zich reeds 10 jaar in België en ook uw broers en zussen, die hetzij de Belgische nationaliteit, hetzij een verblijfstitel hebben, wonen eveneens allemaal in België.

Ter ondersteuning van uw identiteit legde u uw Servisch paspoort neer, uitgegeven te Preshevë op 16 november 1999.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u Servië in november 2009 verliet omdat u er problemen kende met uw echtgenoot, L.(...) I.(...), van Albanese origine.

U verklaarde aangaande deze problemen dat u gedurende de laatste drie jaar zowel fysisch als psychisch door uw echtgenoot mishandeld werd (gehoor Commissariaat-generaal pp. 4-6).

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde problemen niet zonder meer onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming vallen.

Uw problemen met uw echtgenoot zijn immers louter intrafamiliaal en privaatrechtelijk (gemeenrechtelijk) van aard. Voor het overige blijkt niet uit uw verklaringen dat u, behalve met uw echtgenoot L.(...) I.(...), met iemand anders problemen heeft gehad in Servië. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vertrek uit uw geboorteland louter ingegeven was door uw problemen van huiselijk geweld door uw echtgenoot (CGVS p. 7).

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met uw echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met uw echtgenoot ingeval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel uit uw verklaringen niet blijkt dat u ooit problemen heeft gehad met de Servische autoriteiten, heeft u zich nooit tot de politie gewend om klacht neer te leggen tegen uw echtgenoot (CGVS p. 5).

U stelde dat u niet durfde en zich niet tot de autoriteiten kon wenden omdat u niet werd aangemoedigd, daar niemand van uw familie met u kon mee gaan.

U vervolgde dat, indien u naar de politie was gestapt, u niet meer naar huis zou kunnen terugkeren, uw echtgenoot u misschien zou buitenzetten en de kinderen van u zou afnemen en hij in het ergste geval misschien een andere vrouw in huis zou halen (CGVS p. 5).

Wanneer u gevraagd werd of u niet met uw schoonvader naar de politie kon gaan, van wie u eerder gesteld had dat hij aan uw kant stond (CGVS p. 5), antwoordde u opnieuw dat u het niet erger wilde maken voor de kinderen en dat, indien u naar de politie zou gaan, de politie naar uw huis zou kunnen komen om met uw echtgenoot te praten om de zaken te controleren, waardoor uw echtgenoot misschien in alle staten zou zijn (CGVS p. 5).

Deze verklaringen voor het niet inroepen van de bescherming door uw autoriteiten zijn echter niet afdoende.

Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw echtgenoot en eventuele verdere problemen die hij zou veroorzaken te voorkomen.

Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u evenmin uw toevlucht heeft gezocht in een vluchthuis voor vrouwen, noch een beroep heeft gedaan op een organisatie die zich bezighoudt met slachtoffers van huiselijk geweld.

Als verantwoording voor dit nalaten gaf u aan dat u niet op de hoogte was van het bestaan van dergelijke vluchthuizen of organisaties en u stelde er evenmin naar geïnformeerd te hebben (CGVS p. 6).

U bent evenmin naar een advocaat gestapt om de mogelijkheden te overwegen om uit de echt te scheiden omdat u de kracht en de durf niet had om iets te ondernemen (CGVS p. 6).

U verklaarde uitdrukkelijk dat u in Servië geen pogingen ondernomen heeft om uw situatie aan te klagen of om aan de problemen met uw echtgenoot te ontkomen, gezien u van mening was dat het verlaten van uw geboorteland de beste oplossing was voor u en uw kinderen (CGVS p. 6).

Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat hij/zij zich in eerste instantie tot zijn/haar eigen autoriteiten wendt alvorens een beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden verleend wanneer alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in het land van herkomst zijn uitgeput.

U stelde dat uw echtgenoot regelmatig een paar dagen van huis was en dat uw schoonvader aan uw kant stond en u en uw kinderen zoveel mogelijk trachtte te helpen (CGVS p. 5), zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u op zijn minst een poging zou ondernomen hebben om u te wenden tot de lokale autoriteiten om klacht in te dienen tegen het gewelddadige gedrag van uw echtgenoot, te meer daar uit informatie blijkt dat er in Servië wel degelijk doeltreffende beschermingsmechanismen voor slachtoffers van huiselijk geweld zijn.

Zo blijkt ondermeer dat huiselijk geweld in Servië in het Strafwetboek beschouwd wordt als een criminele daad die bestraft wordt hetzij met een boete, hetzij met een celstraf van een of meerdere jaren. Tevens blijkt dat het aantal politie-interventies in het kader van huiselijk geweld tussen 2002 en 2006 gevoelig gestegen is en dat er maatregelen genomen worden die de dader beletten met zijn slachtoffer in contact te komen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat een aantal NGO's zich met slachtoffers van huiselijk geweld bezig houden. Zo zijn er in Servië, waaronder één in Vranje, dat gelegen is in de buurt van uw woonplaats Preshevë, verschillende opvangtehuizen waar vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld met hun kinderen terecht kunnen. Voorts zijn er in Servië meer dan 100 vrouwenorganisaties actief die gericht zijn op het bieden van hulp aan slachtoffers van huiselijk geweld. Tevens worden er maar liefst 39 telefoonlijnen bemand waar slachtoffers van huiselijk geweld terecht kunnen.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan gesteld worden dat in Servië voor wat betreft huiselijk geweld, redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en dat u op onvoldoende wijze aannemelijk heeft gemaakt dat u zich niet kan beroepen op de diverse beschermingsmechanismen voor slachtoffers van huiselijk geweld die aanwezig zijn in uw geboorteland.

Volledigheidshalve kan verder opgemerkt worden dat u geen enkel begin van bewijs aanbrengt van de door u aangehaalde feiten.

Zo legt u geen enkel stuk voor ter staving van het bestaan van en uw band met L.(...) I.(...), hoewel u verklaarde wettelijk gehuwd te zijn met deze man (CGVS p. 2) en hoewel hij de vader is van uw kinderen (CGVS p. 3). Evenmin brengt u een begin van bewijs aan van de door u aangehaalde problemen die u met uw echtgenoot heeft gehad.

Uw identiteitskaart bevestigt enkel uw identiteit, die niet wordt betwist, maar doet op geen enkele wijze afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 7 juni 2010 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij legt de commissaris-generaal ten laste dat hij er een kortzichtige benadering op na houdt en geen rekening houdt met recente evoluties inzake asiel omtrent de ontwikkeling van het begrip “sociale groep”. Verzoekster verwijst naar het handboek van het UNHCR dat bepaalt dat voormeld begrip “*in het algemeen personen met gelijke achtergrond, gewoontes of sociale status*” omvat en is van mening dat dit begrip niet beperkend mag worden geïnterpreteerd. Zo kunnen volgens haar vrouwen in het bijzonder het slachtoffer zijn van mensenrechtenschendingen die meer vrouwspecifiek zijn, zoals verkrachting of huiselijk geweld of discriminerende behandeling door wetten of sociale normen vastgelegd. Zij vervolgt dat het “*algemeen aanvaard wordt*” dat huiselijk geweld tegen vrouwen waartegen geen afdoende bescherming kan worden gevonden, wel degelijk onder de criteria van de Vluchtelingenconventie kan vallen, met name onder het begrip “sociale groep” en haalt in dit verband het artikel “*De genderspecifieke dimensie inzake asiel: beknopte analyse van het internationaal en Belgisch juridisch kader*” (stuk 7, gevoegd bij het verzoekschrift) aan.

Verder herhaalt verzoekster dat zij niet naar de politie durfde te stappen en merkt op dat deze handelwijze in haar land van herkomst niet zo ongebruikelijk is, gezien slachtoffers van huiselijk geweld naar de buitenwereld toe, de schijn van een "happy family" willen ophouden.

Zij herhaalt ook dat zij niet voldoende steun kreeg om klacht neer te leggen en dat zij vreesde dat zij uit het huis zou gezet worden en haar kinderen zouden ontvoerd worden.

Verzoekster laat gelden dat er ook van echte steun vanwege haar schoonvader geen sprake was gezien de vraag of hij haar nog wel zou steunen als zij met deze problemen naar buiten trad. Zij herhaalt dat haar man zich bovendien niets aantrok van de vermaningen van zijn vader.

Verzoekster verwijst vervolgens naar volgende rapporten: het UK Home Office report "Country of origine information key documents Serbia" van 1 maart 2010 (stuk 2), "2008 Human rights report Serbia" van de US Department of State (stuk 3), "Amnesty International report 2009: Serbia" van Amnesty International (stuk 4), "Trafficking in persons report 2009" van de US Department of State (stuk 5) en het United Nations rapport van 2007 "Convention on the elimination of all forms of discrimination against women".

Zij stelt dat uit deze rapporten duidelijk blijkt dat zij niet in een vluchthuis terecht kon gezien deze oorden er niet zijn en vrouwen er geen toegang toe hebben; zij herhaalt bovendien geen vluchthuizen te kennen.

Uit voormelde rapporten blijkt volgens haar dat de politie in die gevallen niets doet en dat huiselijk geweld bovendien zelden wordt aangegeven.

Verzoekster laat gelden dat indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst, dit een schending uitmaakt van artikel 3 en 8 van het EVRM. Zij wijst er nog op dat zij financieel afhankelijk is van haar man en vreest represailles omdat zij weggevlucht is.

Ten slotte merkt verzoekster op dat zij getrouwd is en dat haar echtgenoot wel degelijk de vader is van haar kinderen; om deze reden stelt zij niet goed te begrijpen waarom haar huwelijksakte en de geboorteaktes van haar kinderen zo belangrijk zijn.

Verder wijst zij op het antwoord "*Als het niet mogelijk is, is het niet mogelijk*" van de ambtenaar bij het Commissariaat-generaal op haar vraag wat er zou gebeuren als zij voormelde documenten niet binnen de vijf dagen kon bezorgen.

Verzoekster vraagt dat van haar de vluchtelingenstatus wordt erkend, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. De Raad onderstreept dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

[...]

a) de staat;

b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen waardoor zij aldus niet aantoonde dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen. Dit komt des te duidelijker naar voor nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de Servische overheid wel degelijk over doeltreffende beschermingsmechanismen beschikt voor slachtoffers van huiselijk geweld en er NGO's en vrouwenorganisaties zijn die verzoekster konden helpen bij het verkrijgen van nationale bescherming.

De opwerping van verzoekster dat zij geen hulp zocht bij de autoriteiten van haar land omdat zij schrik had voor de reacties van haar man gezien zij financieel afhankelijk is van hem en vreesde dat hij haar uit het huis zou zetten, is geen afdoende uitleg om de motieven in de bestreden beslissing inzake mogelijke nationale bescherming teniet te doen. De in de bestreden beslissing opgesomde maatregelen en instellingen zijn er precies om tegemoet te komen aan dergelijke problematiek. Er kan dus redelijk verwacht worden dat verzoekster minstens een poging zou hebben ondernomen om hulp te zoeken.

Zij heeft dit niet gedaan; verzoekster heeft zelfs nooit geïnformeerd naar het bestaan van dergelijke instellingen of vluchthuizen wat de ernst van de ingeroepen vrees sterk relativeert. Evenmin heeft zij een advocaat geraadpleegd of consult gevraagd bij gespecialiseerde NGO's terwijl er redelijkerwijze kan van uitgegaan worden dat de vraag om informatie of advies inzake familiaal geweld, buiten medeweten van verzoeksters echtgenoot, niet zal resulteren in enig geweld van laatstgenoemde.

Daar waar verzoekster stelt dat de steun van haar schoonvader sterk dient gerelativeerd te worden, antwoordt verweerder terecht dat uit het administratief dossier blijkt dat haar schoonvader haar wel psychisch steunde maar nergens blijkt dat verzoekster hem raad vroeg naar mogelijke oplossingen voor

het huiselijk geweld, hetgeen andermaal de ernst of de echtheid van de voorgehouden feiten sterk in vraag stelt.

Ook de opmerkingen van verzoekster dat vrouwengroepen de straffen op dergelijke feiten veel te licht vinden, dat geweld een manier van leven is geworden in de Servische samenleving, dat de positie van de vrouw er inferieur is, *“dat er nog veel werk aan de winkel is”* (zie verzoekschrift p. 8) en dat zij er geen familie meer heeft, volstaat niet als valabel argument om de afwezigheid van het zoeken van hulp bij de overheid en/of bij de talrijke beschikbare hulporganisaties tegen het aangehaalde huiselijke geweld, te verrechtvaardigen.

Bovenstaande elementen nemen bovendien niet weg dat er overeenkomstig artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980, wel degelijk **redelijke** maatregelen getroffen worden in het land van herkomst van verzoekster, zoals de bestraffing van huiselijk geweld met een boete of een gevangenisstraf, politie-interventies, contactverbod voor de dader, verschillende NGO's, vrouwenorganisaties en telefoonlijnen die zich bezighouden met slachtoffers van huiselijk geweld, tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en dat verzoekster toegang heeft tot een dergelijke bescherming.

Ook dat uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt dat slechts weinig slachtoffers aangifte doen van het huiselijk geweld, doet niets af van het feit dat de Servische autoriteiten hiervoor wel degelijk bescherming bieden.

Bovendien merkt de Raad op dat de rapporten die verzoekster neerlegt, de informatie van de commissaris-generaal bevestigt.

Zo valt er in het UK Home Office report “Country of origine information key documents Serbia” van 1 maart 2010 (stuk 2, p. 14) en in “2008 Human rights report Serbia” van de US Department of State (stuk 3, p. 10-11)) te lezen dat verkrachting, evenals echtelijke verkrachting, bestraft wordt met een celstraf tot 40 jaar en huiselijk geweld tot 10 jaar. Ook wordt er ten gunste van vrouwen voorzien in een contactverbod voor de agressoren.

De melding in voormeld rapport van het geval van vrouwen die bij ondervraging door NGO's verklaarden dat de politie niets had gedaan om hen bescherming te verlenen, sluit helemaal niet uit dat verzoekster geen bescherming zou kunnen krijgen in haar land van herkomst; zij heeft dit immers zelf niet geprobeerd.

De Raad benadrukt overigens dat een loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster wat haar persoon betreft, in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Bovendien mag niet onvermeld worden gelaten dat een deel van de door verzoekster uit de rapporten gelichte citaten, betrekking hebben op de Roma-problematiek, terwijl verzoekster helemaal geen Roma is. Het gaat dan ook niet op bepaalde delen van de rapporten uit hun context te rukken, teneinde die pro domo te gebruiken.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij bij gebrek aan onderdak in haar land van herkomst, het risico loopt slachtoffer te worden van mensenhandelaars, merkt de Raad op dat dit louter een hypothese betreft.

Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij zich niet onder de bescherming van haar land van herkomst kon stellen en slaagt er niet in de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert te weerleggen.

2.5. De Raad wijst er op dat er enkel sprake kan zijn van vervolging indien dit feitelijk wordt aangemoedigd of getolereerd door de overheid, zodat het slachtoffer geen beroep meer kan doen op de bescherming van die overheid.

Gezien verzoekster in casu niet aantoont dat de autoriteiten in haar land onwillig zijn of niet in staat zijn haar bescherming te bieden tegen de fysieke uitlatingen van haar man, maakt zij bijgevolg niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Het louter behoren tot het behoren tot een bepaalde sociale groep, maakt op zich geen vervolging uit.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b. van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Ook verzoeksters verwijzing naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden is niet relevant. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

De uitleg van verzoekster dat het zo vanzelfsprekend is dat zij als getrouwde vrouw met kinderen van haar echtgenoot, niet goed begreep waarom dan documenten nodig zijn -om haar echtelijke status en het vaderschap van haar echtgenoot van haar kinderen te bewijzen, kan misschien ingegeven zijn door naïviteit van verzoekster, doch komt wel ten hare laste.

Inderdaad mag in redelijkheid verwacht worden dat zo verzoekster voorhoudt samen met haar kinderen slachtoffer te zijn geworden van haar agressieve echtgenoot en hun vader -die zij met name noemt-, zij een poging doet om haar huwelijksakte en geboorteakte van de kinderen bij te brengen.

Als het in hoofde van verzoekster niet mogelijk was deze voor te leggen, blijft alleen de vaststelling dat dit begin van -mogelijk- bewijs niet werd voorgelegd, wat op rekening komt van verzoekster.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekster niet aantoont dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet gezien zij niet aannemelijk maakt dat zij voor haar voorgehouden problemen geen bescherming kan krijgen in haar land van herkomst overeenkomstig artikel 48/5 van voormelde wet. De Raad schaart zich dan ook achter de motivering van de bestreden beslissing.

Voormelde wetsartikelen zijn niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE